

JOZEF KARIKA

SMRŠŤ

JOZEF KARIKA

SMRŠŤ

IKAR

Text © 2020 by Jozef Karika
Jacket design © 2020 by Emil Křížka
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

Redigovala Klára Králová.
Obálku navrhol Emil Křížka.
Úryvky z diel: Gustav Meyrink: *Golem* (Argo 1998).
(Z češtiny preložil autor.) Carlos Castaneda: *Oddělená skutečnost*
(Volvox Globator 2003). (Z češtiny preložil autor.)
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2020
ako svoju 1 660. publikáciu v elektronickej podobe.
Prvé vydanie.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-7536-2

„Smrť je všade. Môžu ňou byť svetlá vzdialeného auta, ktoré sa objavia na ďalekom kopci. Chvíľu ich vidno, potom zmiznú v tme, akoby sa vyparili. O nedlho sa však objavia na vrcholku ďalšieho stúpania a znova sa stratia. Sú to svetlá na čele smrti.

Smrť si ich nasadí ako klobúk a cvalom vyrazí, dobieha nás, je stále bližšie a bližšie. Občas svetlá vypne, ale nikdy sa nezastaví.“

CARLOS CASTANEDA
Oddelená skutočnosť

„Vtedy sa vo mne prebudilo temné podozrenie: či napokon aj my, živé bytosti, nie sme podobní tým papierovým zdrapom? – Či aj nás nepreháňa sem a tam nejaký neviditeľný, nepochopiteľný ‚vietor‘ a neurčuje naše konanie, zatiaľ čo si v našej prostoduchosti myslíme, že sa riadime vlastnou slobodnou vôľou? Čo ak život v nás nie je nič iné než nevyspytateľný veterný vír?“

GUSTAV MEYRINK
Golem

Neznášam odpočívadlá pri cestách. Bývajú špinavé, dýchajú samotou. Desia ma. Lákajú ťa, nech zaparkuješ, trochu sa prejdeš; predstierajú bezpečnosť.

Farebné lavičky, preliezačky, okrúhle stolíky...

Ako stvorené na príjemné posedenie. Také sa zdajú – jedine z diaľky. Len čo vystúpiš a prizrieš sa zblízka, oľutuješ, že si sa dal zviest'. Ovanie ťa čosi nezdravé. Niekedy smrad – močovka, výkaly, hnijúce zvyšky jedla. Inokedy nosom nič nezachytíš, no rozklad aj tak visí vo vzduchu. Farba na lavičkách a preliezačkách sa odlupuje, preplnené odpadkové koše vyvrhujú smeti, na asfalte medzi špakmi sa povalujú použité prezeratívy. Vytŕčajú biele nafúknuté bruchá, až ťa strasie od hnusu. Ilúzia príjemnosti sa nadobro rozpadne, keď postrehneš, že žltá tráva aj udupaná zemina okolo kríkov sú posiate špinavými servítkami, kusmi novín a útržkami toaletného papiera.

Už sa len posadiť a zajať si, vytiahnuť chlieb so salámou, pustiť sa do toho. Dobrú chuť.

Ja som sa do ničoho nepúšťal. Nie som dobrodružný typ. Bohato mi stačilo, že za necelé tri mesiace

už trinásť raz mierim do Banskej Bystrice. Spočiatku, keď som trasu detailne nepoznal, to nebolo také zlé. Najprv jazda cez Dolný Liptov, potom Donovaly a po kľukatej ceste až na Staré Hory. Odtiaľ je to už na skok. Keď tadiaľ ideš prvých párkrát, cesta ťa upúta – striedajú sa lesy a obce, každú chvíľu ti pred očami vyvstane pekný výhľad. Vysoké horské masívy, zelené údolia, divoké potoky...

Lenže netrvá dlho, nanajvýš štyri až päť jász, a všetko ti to zovšednie, splynie do nezaujímavej sivej masy. Zahryzne sa do teba nuda. Žviaka ťa po celý čas, celé dve hodiny. Ak chytíš kolónu vlečúcich sa kamiónov, tak aj viac. Možno preto som zabočil na odpočívadlo, hoci ich z duše neznášam. Potreboval som aspoň na chvíľu vystúpiť z auta, natiahnuť si chrbát aj stuhnuté nohy. Čokoľvek, len aby som unikol nude, ktorá ma drvila v tesnom priestore.

Úzke miniparkovisko, žiadna benzínka, reštaurácia ani motorest. Iba zopár parkovacích miest, dva stolíky s lavičkami, otlčený kontajner. Samozrejme, preplnený odpadkami.

Nikto tam neparkoval, premávka bola neobvykle riedka. Sobotné dopoludnie – kto nemusí, necestuje. Iba ja sa ako blb trmáčam po výkazy do Bystrice.

Svoje desaťročné suzuki som odstavil pekne na kraj; dal som si záležať, aby nezabralo ani kúsok zo susedného parkovacieho plácu. Bývam ohľaduplný, niekedy až prehnane. Dôsledný, perfekcionistický, niekto by povedal, že až úzkostlivý účtovníček. Moje pravé ja.

Otvoril som dvierka, vystúpil, slastne sa natiahol. Mrholilo, ale iba mierne, počas jazdy som ani nezapol stierače. Zhlboka som sa nadýchol chladného vzduchu. Aróma blízkeho lesa sa v ňom miešala s puchom olovnatých výfukových splodín. V diaľke sa črtali Nízke Tatry, končiare mali zapichnuté v nízko letiacich oblakoch. Ťažké nacucané mračná vyplňali celú oblohu – zázrak, že ešte nelialo.

Zamkol som auto – okrem ohľaduplnosti vynikám aj opatrnosťou – a vykročil k stolíkom pri zvyškoch detského pieskoviska. Pri každom kroku som sa zdvihol na špičky, aby som napol a uvoľnil lýtka, ktoré mi počas šoférovania príšerne trpnu. Otočil som sa, pozrel na svoje auto. Čierne suzuki stálo na popraskanom asfalte, po kapote mu stekali dažďové kvapky. Výstižný obraz. Stislo mi srdce, premkol ma sivý žiaľ. Prišlo mi auta ľúto – odpočívadlá sú kráľovstvá opustenosti. Keď na nich zastavíš v nesprávny čas, samota ťa razom ohlodá.

Prirodzene, nebolo mi ľúto rachotiny, ľutoval som seba samého. Odpočívadlá ma zakaždým dostanú, preto ich neznášam. Dnes to bolo horšie než zvyčajne. Pohľad na suzuki vyrazil bezpečnostnú západku, z pamäti sa mi vyvalili spomienky. Vysypali sa ako odpadky z preplneného kontajnera, o ktorý som sa musel oprieť.

Výlet do Banskej Bystrice, spoločná cesta do Prahy, nedeľné výjazdy na Hornú Oravu a do Poľska...

Chvíľková nevoľnosť, stačí zhlboka dýchať a prejde to.

Táňa, Táňa, Táňa...

V aute sme sa smiali, rozprávali, bozkávali aj milovali. To posledné iba v obmedzenom rozsahu – nízka strecha a úzke sedadlá neumožňovali púšťať sa do žiadnych väčších akcií. Celý vzťah s Táňou bol v obmedzenom rozsahu.

Štyri roky nesmelého, opatrného šťastia a nevyslovených nádejí. Nikdy som sa neodvážil povedať jej, že odkedy ju poznám, nikoho ďalšieho už nehľadám – ani podvedome, na žiadnej úrovni.

Okolie sa rozšumelo, dážď zhustol. Kropili ma prívaly drobných pichľavých kvapiek. Vykročil som k autu, spravil tri kroky, zastal.

Pohni, lebo premokneš.

Nerozhodne som postával, odrazu sa mi nechcelo zaliezť do uzavretého priestoru.

Pohni, lebo premokneš a prechladneš!

V aute som Táni daroval dámske hodinky Wellington. Nikdy nezabudnem na jej rozžiarené oči a čistú, prostú radosť.

Prázdne auto bolo plné duchov. Fádne odpočívadlo mi náhle pripadalo pohostinnejšie než tmavý priestor za oknami.

Chvíľková nevoľnosť, zhlboka dýchaj a prejde to. Naozaj.

Stačí sa iba vydýchať a duchovia zmiznú. Len čo pomínie nápor clivoty, rázne ich zaženiem naspäť do zbudnutia.

Vydržať, chvíľu vydržať a nenasadnúť do auta. Inak ma schmatnú, posadnú, neopustia po zvyšok cesty.

Vyhrnul som si golier, dýchol do dlaní a urobil zo pár nerozhodných úkrokov. Prešiel som na opačnú stranu plochy – až k poslednému parkovaciemu miestu. Práve som sa otáčal, aby som zamieril naspäť, keď som si to všimol.

Čierny predmet na mokrom, lesknúcom sa asfalte.

Akási hranatá krabička, úhľadný tvar.

Prižmúril som oči, prikročil bližšie. Zradná prvoplánová zvedavosť.

Čo to tam leží? Pravidelný tvar bil do očí, vystupoval spomedzi neforemných odpadkov.

Lepšie som sa prizrel a všimol si, že z krabičky vytŕča kábel. Tmavý, splýval s asfaltom. Vtedy mi svitlo.

Asi GPS-ka, niekto tu stratil navigačný systém. Zatiptoval som, že celkom drahý.

Zohol som sa, chytil zariadenie, striasol z neho vodu. Nebola to GPS-ka, ale autokamera značky Eltrinox. Šikovní vecička. Pripevníš ju na predné sklo a ona zaznamená priebeh jazdy. Už dávno som si takú plánoval kúpiť. Dosť nákladná hračka, ale oplatí sa – hoviad na cestách je čoraz viac. Ak sa niečo prihodí... Môžeš potom vysvetľovať a dokazovať, koľko len chceš. Sme na Slovensku, pravdu má ten, kto je náš človek alebo má viac peňazí. A to určite nie som ja. Ani jedno. Táňa mi to zopakovala aspoň tisíckrát.

Poobzeral som sa, či nablízku predsa len niekoho nezbadám. Keby tam ktosi bol, hneď by som mu kameru vrátil. Spomínal som, že občas bývam prehnane ohľaduplný?

Lenže nikoho. Prístroj mi oťažel v rukách, preglgol som. Čo teraz? Jasné, že by sa mi taká kamerka hodi-la... Ale iba tak si ju zobrať?

Zlodej!

Celý ja. Ešte som nič neurobil, a už na seba ziapem, aký som lupič.

Navyše, na kameru som nad'abil náhodou, majiteľa nikde nevidno. Žiadna krádež, nič také!

Znova som sa poobzeral, naokolo pusto.

Strčil som ju do vrecka, náhlivo prešiel k autu, nasadol a pribuchol dvere. Chvíľu som počkal, či sa maji-teľ nevráti. Dal som tomu dve minúty. Celé, na sekundu presne. Potom som už neotáľal. Olizol som si pery, naštartoval a so zapišťaním pneumatík ušiel z odpočívadla.

* * *

Domov som sa vrátil až večer, úplne grogy. Vyčerpalo ma šoférovanie aj pracovné banality. Ale to nebolo hlavné. Najviac ma vyšľavili výčitky z toho, čo som urobil. Už odmalička som takýto ustráchaný. V škôlke som raz Emi-lovi Druskovi ukradol zopár pohľadníc z Bulharska – doteraz ma za to z času na čas hryzie svedomie.

Privlastnenie kamery bolo veľká vec. Úplne nepodstatné, že som ju našiel. Tak či tak nebola moja, nepatrila mi, uchmatol som ju. Asi mám premotivo-vané superego, ktoré podľa Freudovej teórie stále do-zerá, či sa správame morálne. Schmatnutie kamery sa mu nepáčilo. Odvtedy na mňa vrieskalo. Po celý zvyšok cesty.

Zlodej, zlodej, zlodej!

A keď si konečne vykričalo hlasivky, začalo šepkať, čo bolo ešte horšie.

Páčilo by sa ti, keby si stratil niečo cenné a niekto by si to privlastnil?

Nemohol si ešte chvíľu počkať, či sa majiteľ nevráti?

Si na seba hrdý?

Přhlivá zálaha, jedna otázka vyrývavejšia než druhá. Najradšej by som kameru ešte za jazdy vyšmaril z okna, ale nemal som na to sily. Predsa len, doteraz som nič také drahé nenašiel. Nikdy v živote. Najmä po divokom rodeu, čo som si v posledných mesiacoch užil s Táňou, som si trochu šťastia zaslúžil. Tak som si hovoril, vytrvalo som si to opakoval.

No vyčerpал som sa skôr než prekliate superego. Nedalo mi pokoja, nezmĺklo ani na chvíľu, rozptyľovalo ma pri šoférovaní. Napadlo mi, že sa vykúpim, že tomu urobím koniec. Zastal som pri benzínke neďaleko Harmanca a zapol kameru do napájania.

„Aj tak bude pokazená,“ uistil som sa. Premáčal ju dážd', možno ju poškodil náraz, keď niekomu vypadla z auta. Alebo vypovedala službu, a preto ju na odpočívadle ktosi odhodil.

„Bude pokazená,“ zopakoval som. Pri svojom šťastí, či skôr sústavnej smole, som si zvykol očakávať nedobrý výsledok. Niežeby mi to pomáhalo, ale aspoň som sa nesklamal. Jedine pri Táni som urobil chybu a úporne dúfal, že sa všetko obráti na dobré. O to viac to potom bolelo.

Prezrel som kameru – drobná plastová krabička. Na jednej strane objektív, na druhej matný vyhasnutý displej. Napodiv nebol rozbitý ani prasknutý, iba zamazaný od blatistých kvapiek. Pretrel som ho a stisol tlačidlo, ktorým sa prístroj zapínal.

„Bude pokazená.“

Displej sa rozsvietil, privítala ma krátka melódia. Znela mi najveselšie na svete, ani vianočné koledy by ma tak nepotešili.

Funguje! Kamera funguje!

Cítil som, ako sa mi nadvihli kútiky úst. Samy od seba. Aspoň raz mám trochu šťastia, konečne sa usmialo aj na mňa.

Dlho som sa netešil. Druhý dych chytilo aj superego. Tentoraz už nekládlo otázky, namiesto toho vykrikovalo obvinenia.

Ukradol si funkčnú kameru!

Taká drahá vec a ty si ju zobral!

Naschvál si odtiaľ zdrhol. Nechcel si, aby sa po ňu majiteľ vrátil!

Mal som toho plné zuby, občas sa neznášam. Vytiahol som kábel z napájania, zvinul ho a prístroj zavrel do priehradky. Nech ho aspoň nemám na očiach.

Do Bystrice som pre zdržanie dorazil až o dvadsať minút neskôr. Znervóznilo ma to, lebo zvyčajne nemeškám. Nikdy a nikde, na to som háklivý.

Klient mal na háku, bol rád, že som sa vôbec dotrel. Nikto iný by sa s ním v sobotu nekašlal. Ani ja by som nebol taký obetavý, kebyže mám na výber. Lenže

nemôžem vyskakovať, každé euríčko mi je dobré. Ľudí, čo v dnešnej dobe riešia firemné účtovníctvo takto starosvetsky, zas tak veľa nie je.

Vybavil som, čo bolo treba, naložil hŕby výkazov a pobral sa na spiatočnú cestu. Trikrát hádaj, na čo som po celý čas myslel.

Ako sa kamera dostala na odpočívadlo? Vyhodil ju niekto? Ak áno, prečo to urobil? Veď bola funkčná, určite aj poriadne drahá. Taký prístroj iba tak nevyhodíš, a už vôbec nie akurát vtedy, keď cestuješ.

Možno v tom nebol zámer. Čo keď vypadla bez toho, aby si to posádka všimla? Napríklad taká rodinka – manželia, dve decká a pes. Zastali na odpočívadle, vyhrnuli sa von, aby si uľavili v blízkych kríkoch. Kamera pri tom skĺzla po poľahu sedadla a vypadla. Nevšimli si to, natlačili sa naspäť, vyrazili za šťastím.

Aj taký variant bol možný, hoci sa mi nezdal pravdepodobný. Celé to bolo čudné. Prehŕňal som v hlave scenáre, nadobro ma to pohltilo. Stále som však nešípil nič zlé, nevarovala ma žiadna predtucha. Ak sa inštinkt vystríhajúci pred nebezpečím ozval, prekričalo ho besniace superego.

Spásny nápad som dostal až po návrate domov. Na večeru som si uvaril párky zo supermarketu. Tak som si žil. Polotovary bez chuti plus balený chlieb. Moja prítomnosť, zrejme aj budúcnosť.

Možno je v kamere niečo nahraté, napadlo mi, keď som umýval tanier. Majstrovský ťah môjho prebujneného svedomia. Podsunulo myšlienku, ktorej som nedo-

kázal odolať. V autokamere sa predsa ukladajú nahrávky z jazdy. Práve to je jej zmysel – vytvárať archív pre prípad, že by ho bolo treba. Keď si prehrám, čo kamera zaznamenala, možno budem múdrejší. Pri troche šťastia – ak sa dnes už navždy nevyčerpalo – zistím, ako sa prístroj ocitol na odpočívadle. Ako a prečo. Možno zachytím aj čosi o predchádzajúcich majiteľoch. Ak to osud chce a podhodí niečo, podľa čoho ich identifikujem, vari im kameru ako vzorný občan vrátim.

„Až taký blbec by si hádam nebol,“ presviedčal som sa.

Bez úspechu.

* * *

Svoju novú kamošku som zapojil do elektriny a spustil. Displej sa rozžiaril, ponúkol mi farebné menu. Vybral som položku archív. Ukázalo sa pár adresárov označených dátumami. Posledný spred dvoch dní: 8. 10. 2017. Okej, všetko ako po masle.

Otvoril som adresár, vyvalila sa hĺba videí. Kamera nenahrávala do jedného obrieho súboru, ale vytvárala kratšie dvadsaťminútové úseky.

Spustil som prvý, nech zbytočne neotáľam.

Niektu práve naštartoval auto, kamera pripevnená o čelné sklo začala nahrávať. Na obraze sa ukázal aj čas: 17.03. Žiadny zvuk, ale spoznal som lokalitu – bolo to na brehu Liptovskej Mary. Kúsok od Bobrovníka, na malom parkovisku vedľa múrov stredovekého kostola. Známy plác, často tam parkujú rybári, rekreanti a tu-

risti. V októbri som druhú aj tretiu kategóriu mohol rovno vylúčiť – okrem miestnych tam vtedy nikto nechodí.

Auto sa pohlo, kamera nasnímala prázdne parkovisko.

Potvrdený predpoklad; na jeseň býva okolie priehrady vyľudnené. Niet sa čomu čudovať. Nevľúdne počasie, chladné vetry od Západných Tatier, tmavá rozčerená hladina.

Auto sa otočilo smerom od nádrže, zastalo.

Šofér na niekoho čaká, premietal som.

Vzápätí popred kapotu, rovno cez záber, prešiel akýsi chlapík. Statná postava, brada, šiltovka. Rybár, dobre som tipoval. Mozaika začínala dávať zmysel. Zrejme dvaja nadšenci rybolovu – vyšli si k priehrade, povenovali sa svojmu hobby, teraz sa vracajú domov. Načase, veď o hodinku padne šero, o dve už bude tma.

Obraz sa zachvel, lebo týpek nastúpil a pribuchol dvere. Auto sa rozbehlo, vyrazili.

Záber sa znova zatriasol – hrboľatá cesta plná výmoľov. Škoda, že kamera nenahrávala aj zvuk – určite by som začul nadávku. Dianie sa však odvíjalo v nemej verzii. Mohol som si iba domýšľať, ako miestny rybár komentuje, keď mu pneumatika treskne do výtlku. Stopro vyberaným spôsobom, ako sa na Liptove patrí.

Inak nič zaujímavé. Chlapíci sa vyviezli na cestu do Bobrovníka. Išli pomaly, asi sa rozprávali. Alebo dávali pozor, vozovka je tam kľukatá a úzka. Nikdy nevieš, čo vyletí spoza zákruty. Podľa zvlnenej hladiny a rozknísaných hústin som usúdil, že fúkal poriadny

viator. Možno preto sa viezli obozretne. Po oblohe leteli mračná, zatiaľ však nepršalo – čelné sklo nekropili kvapky, šofér nespustil stierače.

Auto prešlo cez Bobrovník a na križovatke zahlo doľava. Jasné ako facka. Po rybačke sa vracali domov – do niektorej z okolitých dedín, možno do Ružomberka. Krátka priama trasa. Prečo som teda kameru našiel ďaleko od ich trajektórie, až na odpočívadle pod Donovalmi?

Nechám sa prekvapiť, nejako sa to hádam rozuzlí.

Zatiaľ len nudná jazda. Kopcovitá krajina, rozľahlé stránne, za nimi lesy Chočských vrchov. Žiadne vozidlo idúce oproti, prázdnota. Hýbali sa iba stromy a kríky ohýbané vetrom.

Auto prešlo popri značke oddeľujúcej ružomerský okres od mikulášskeho. Prudké klesanie, cesta tam zbieha z kopca. Pekné výhľady na Liptovskú kotlinu aj Nízke Tatry v diaľke.

Pod strminou ostrá zákruta, za ňou rovný úsek. Popri vozovke tam krivkala akási ženuška, konečne živý tvor. Auto spomalilo, šofér ju ohľaduplne obišiel. Asi bol zo starej školy, lebo väčšina ľudí tadiaľ jazdí preteky. Starenka namáhavo našlapovala, zhrbená, celá v čiernom, na hlave šatka. Keď prechádzali okolo nej, otočila sa k autu. Asi zadúfala, že ju odvezú.

Až taký prajný zasa šofér nebol. Liptáci radi pomôžu, ale nikdy sa nevnujú. Keby naňho zakývala, asi by zastal. Sám od seba sa však pýtať nebude. Opatrne okolo nej prešiel, potom pridal plyn.

Previezli sa popri dedine Potok, blížili sa k Bešeňovej. Povyše cesty travertínové skalisko, na ňom kamený kríž ošľahaný dažďami.

Malebná poznávacia jazda po kraji, ibaže ma to už nebavilo. Počkal som ešte, či nezaparkujú v Bešeňovej. Tam by som to z domu nemal ďaleko, prisámbohu by som im tú kameru vrátil.

Ak nezastavia, posuniem obraz a pozriem si ďalšie nahrávky. Alebo sa na to vykašlem. Nezdravý záchvat dobrosrdečnosti vyprchával. Našťastie.

Auto prešlo cez obec, zastavilo na križovatke so semaforom. Šofér sa zaradil do odbočovacieho pruhu smerom doprava - na Liptovskú Teplú, Lúčky, Turík alebo Liskovú. Poprípade vzdialenejší Ružomberok.

Práve som sa načiahol, že kameru vypnem, keď sa to stalo.

Týpek dupol na plyn, prudko vyrazil vpred. Na červenú.

Zaflekoval, trhol volantom, neodbočil doprava. Vytrielil šikmo cez križovatku - na prípoj k diaľnici. Bláznivo. Ledva sa vytočil, v neprimeranej rýchlosti sa vrátil na dé jednotku.

Čo robí? Čo sa deje? Nechápačka.

Letel, akoby sa za ním prepadávala zem.

Preplo mu? Niečoho sa zľakol, niekto ho naháňa?

Presne tak to vyzeralo. Voľakto sa naňho rúti odzadu, chlap sa snaží ujsť.

Vzápätí mi napadlo ďalšie vysvetlenie. Oveľa normálnejšie, netreba hneď fantazírovať.

Šofér alebo jeho spolujazdec dostal telefonát. Niečo súrne, naliehavé, neodkladné. Preto vyrazil ako pomätený. Prosto zamieril inam, než pôvodne plánoval.

Áno, horí mu za zadkom. Ale poháňa ho nutnosť, nie prenasledovateľ.

Pekné vysvetlenie. Logické, prirodzené.

Vydržalo mi celých šesť minút. Až kým auto nedorazilo do Ružomberka.

Pred mestom, pri čmudiacich papierňach, opravovali cestu. Dvojprúdovka zúžená na jeden pruh. V kolóne tam stálo zo desať áut. Pred nimi robotník v oranžovej kombinéze, v ruke červené mávadlo. Gestom zastavil premávku, kýval na opačnú stranu, púšťal vozidlá z protismeru.

Chytil som kameru a pritiahol si ju bližšie, aby som dobre videl.

Šofér zabrzdil, zaradil sa do kolóny. Aspoňže tak.

Prešlo desať, pätnásť sekúnd. Nič sa nedialo. Kurník, prečo nezapli nahrávanie so zvukom? Kráľovstvo za počutie toho, o čom sa v aute dohadovali.

Záber sa zachvel, chlap za volantom znova dupol na plyn. Auto sa rozbehlo, ledva obišlo mercedes, čo stál v kolóne pred ním.

Zase mu preskakuje?

Vyzeralo to tak.

Rýpal sa okrajom vozovky ako psychopat, zázrak, že neoškrel stojace káry.

Oranžová kombinéza naňho zúrivo mávala, v tvári zlosť aj prekvapenie.

Nepomohlo. Vyrútil sa v ústrety vozidlám prichádzajúcim z protismeru.

Naplo ma, skončí to zrážkou.

Strieborná škodovka sa ledva vyhla, ťukla pri tom plastovú zátarasu.

Robotníci v druhom pruhu vyjavené zízali.

Šofér sa predral cez zúžený úsek, skoro pri tom nabral chlapa v kombinéze. Tesne ho minul, naozaj o vlas.

Vtrielil do mesta, neobťažoval sa predpísanou päťdesiatkou.

Buď ho prenasleduje rozzúrená albánska mafia, alebo sa z telefónu dozvedel niečo príšerné. Ide o minúty. Decko v nemocnici, úraz, nehoda... Také čosi.

Na ďalšej križovatke mal šťastie – práve naskočila zelená, ani nepribrzdil.

Odbočil na výpadovku z mesta.

Nejde do Ružomberka? Teraz to už vonkoncom nedávalo zmysel. Kam teda smeruje? A prečo?

Roztúroval to popri sídlisku Roveň. Nezabočil ani k Vojenskej nemocnici, ozaj sa rútil z mesta.

Kam? Liptovská Osada, Donovaly, Banská Bystrica?

Aspoň už bolo jasné, ako sa dostal na odpočívadlo pri horskom priechode. Lenže na kiego boha tam letel?

O minútu ďalšie prekvapenie. Za Bielym Potokom spomalil. Prešiel popri motoreste Vlčí dvor, odbočil z cesty, zahol na parkovisko.

Zabrzdil, akoby na niečo vyčkával.

Možno sa zbláznil, asi mu fakt preplo. Lenže prečo ho ten druhý, jeho spolujazdec, nezastaví, nespacifikuje?